

ကိုရိုင်း

အင်းတော်ရှင်ရဲခေါင် နှင့်

သီရိရက္ခဆေးတောင်တော်

အင်းတော်ရှင်ရဲခေါင်နှင့်သီရိရက္ခဆေးတောင်တော်

ရဲခေါင်နှင့်အဘိုးအိုသည် သီရိရက္ခ ဆေးတောင်တော်ကို အဘိုးအို
ထုံကူးရန်အတွက် ထွက်လာ ခဲ့သည်။ ။

"လူလေးကို တောင်တော်အကြောင်း အနည်းကျဉ်း ပြောပြထားမယ်
"

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ ကျွန်တော်လည်း နားထောင်ချင်ပါတယ်”

“သီရိရက္ခ တောင်တော်အနီးမှာ ဂန္ဓမာဓန တောင်ရှိပြီး ရွှေဂူငွေဂူ ပ
တ္တမြားဂူများ နဲ့ အနောက်တော် ရေအိုင်ကြီး ရှိတယ်။ အဲဒီရေအိုင်မှာ နဂါး
တွေ၊ ဂဠုန်တွေ၊ ဝိဇ္ဇာမိုရ်တွေနဲ့ အချို့ အောက်နတ်တွေ ရေသုံးသပ်
ပျော်ပါးကြပါတယ်”

“ဒါဆိုရင်အဘ အောက်နတ်တွေတောင် ရေသုံးသပ်တယ် ဆိုတော့
တော်တော် သာယာမှာ ပဲနော်”

“ဒါတင် ဘယ်ကမလဲကွဲ့ အဗ္ဗန္တရလို့ ခေါ်တဲ့ သရက်ပင်ကြီး ပေါက်
ရာ နေရာလည်း ဖြစ်တယ်”

“အဲဒီ သရက်ပင် အကြောင်းလည်း ရှင်းပြပါဦး အဘ”

“အဲဒီ သရက်ပင်ရဲ့ အရွက်နဲ့ အသီးတွေဟာ ရွှေရောင်လို ဝင်းလက်
နေပြီး အာဟာရသိဒ္ဓိ ပြီးစီး နေနိုင်တယ်။ သာမန်လူတွေ စားရင်ပေါ့။ အဲ

ဒီတောင်တော်က ဘယ်အပင်က အသီးမဆို တစ်ခါ စားသုံးရင် တစ်နှစ် လောက် ခန္ဓာကိုယ် မွှေးကြိုင်နေမယ် လူလေး။”

“ဪ ဒါဆိုရင် ဒီတောင်ဟာ သာမန်တောင် မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဘ ပြောပုံအရ ဆိုရင် တစ်တောင်လုံးဟာ သိဒ္ဓိဝင်နေတဲ့ ပုံပဲနော် အဘ။ နောက်ထပ် ဘာများ ထူးခြားတာ ရှိသေးလဲ”

“အထူးခြားဆုံးနဲ့ လူလေးလို အင်းတော်ရှင်၊ အဘလို မြေလျှောက်ဝိဇ္ဇာတွေ အရင်းနှီးဆုံးနဲ့ အနီးစပ်ဆုံး ပြောရမယ်ဆိုရင် အဘိုးဗားမဲ့ကို အင်းပညာ လေ့လာဖို့ အတွက် လာရောက် လမ်းညွှန်ပြတဲ့ အရင်ဘဝက အစ်ကိုတော် မဟာသိဒ္ဓိဆိုတဲ့ ဝိဇ္ဇာဓိုရ်ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ။ ကျွန်တော်မှတ်သားထားပါ့မယ်။ အဘပြောတာ နဲ့ တင် ချက်ချင်းတောင် ရောက်ချင်နေပြီ”

“မလောပါနဲ့ လူလေး။ လူလေးနဲ့ အဘဟာ ပထဝီသိဒ္ဓိ ပြီးမြောက် ထားတယ် ဆိုပေမယ့် ပညာကို တန်ဖိုးထားတဲ့ အနေနဲ့ အင်မတန် လိုအပ်မှ သာ အသုံး ပြုရမယ်ကွဲ့ တော်ရုံတန်ရုံနဲ့ တော့ ထုတ်မသုံးပါနဲ့ ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘရဲ့ ။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ဝင်စားလွန်း အားကြီး သွားလို့ ပါ”

“ဒါထက် လူလေးကို အရေးကြီး ပြောစရာ ကျန်သေးတယ်။ အဘပြောပြတဲ့ မဟာသိဒ္ဓိဆိုတဲ့ ဝိဇ္ဇာဓိုရ်ဟာ အင်မတန် မာန်မာန ထောင်လွှားတယ်။ ပြီးတော့ သူဟာ တွေ့သမျှလူကို ပြိုင်ဘက်လို့ သတ်မှတ် တတ်တယ်။ ပညာစမ်းချင်တယ်။ နောက်ထပ် ပြောချင်တာကတော့ မဟာသိဒ္ဓိဟာ သာမန် ဝိဇ္ဇာဓိုရ် မဟုတ်တဲ့ အတွက်ကြောင့် သူဘာပဲပြောပြော လူလေးသည်းခံပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ။ ကျွန်တော် သည်းခံပါ့မယ်။ ဒါနဲ့ အဘနဲ့ ရော ပညာ ပြင်ဖူးခဲ့လို့ လား”

“ပြင်ဖူးတာပေါ့ လူလေးရယ်။ သူက အင်းနဲ့ ဆေးဝိဇ္ဇာမိုရ် အဘက မြေလျှောက်ဝိဇ္ဇာ အဆင့်ချင်းက မတိမ်းမယိမ်းပဲ။ အဘတို့ ပညာပြင်တုန်းက အရှုံးအနိုင် အဖြေ မပေါ်ခဲ့ဘူး”

“ဒါဆိုရင် အဘတို့ ပညာပြင်တုန်းက အကြောင်း ပြောပြပါလား ကျွန်တော်သိချင်လို့ ”

အဘိုးအိုပြောလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် ရဲခေါင်ပို၍ ပင်စိတ်ဝင်စားသွားခဲ့သည် ။ အကြောင်းရာ မသိရ သေးခင်မှ ပင် မဟာ သိဒ္ဓိ ဝိဇ္ဇာမိုရ်ဟာ အတော် ဆိုးသွမ်းကြောင်း ရဲခေါင် သဘော ပေါက်လိုက်သည် ။

သာယာလှပသော နံနက်ခင်း တစ်ခု။ မျက်နှာပေါ်သို့ ဖြတ်သန်း တိုက်ခတ်သွားသော လေနုအေးကို ရှူရှိုက်ရင်း သီရိရုက္ခ တောင်တော်ပေါ်သို့ ဦးတည်လျှောက်လှမ်း လာသော လူတစ်ယောက်။ ထိုလူကား မြေလျှောက်ဝိဇ္ဇာ တစ်ဦးဖြစ်ပြီး အထက်ဆရာ ပုဂ္ဂိုလ်များ ၏ ခိုင်းစေချက်ကြောင့် ဂမုန်းယူရန် သီရိရုက္ခ တောင်တော်ပေါ်သို့ ဦးတည်လျှောက်လှမ်းလာသည် ။ သာမန်လူတွေ မမြင်နိုင်သော တောင်တော်ကို လှမ်းမြင်နေရပြီး တောင်ခြေသို့ ရောက်သောအခါ အချိန်မဆိုင်းပဲ တက်သွားခဲ့သည် ။

“ဟေ့ ရပ်လိုက်စမ်း။ တောင်တော်ကို ဘာကြောင့် ခွင့်ပြုချက် မတောင်းပဲ တက်လာတာလဲ”

အသံလာရာကို ကြည့်လိုက်တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် အနီရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားပြီး အနီရောင် ခေါင်းပေါင်း၊ အနီရောင် လုံချည်ကို ခါးတောင်ကျိုက်ထား သကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ရွှေရောင် တောက်နေသော ကြိမ်လုံးသဏ္ဌာန် တုတ်ချောင်းကို ကိုင်ထားသော လူ တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

“ဟောဒီ တောင်တော်ကို လာဖို့ အတွက် အထက် ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ခွင့်ပြုချက် တောင်းပြီးသားလေ ဘယ်သူ့ကို ခွင့်တောင်းစရာ လိုသေးလို့ လဲ”

“တယ် ရာရာစစ ဒီတောင်တော်မှာ ကျုပ်က ဘာလဲဆိုတာ အသင် မသိသေးဘူးနဲ့ တူတယ်”

“သင့်ကို ကြည့်ရတာ ဒီတောင်တော်ကို လာတဲ့ သူမှန်သမျှ လိုက်နှောင့်ယှက်နေတယ် ဆိုတဲ့ မဟာသိဒ္ဓိ ဝိဇ္ဇာမိုရ်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ဘယ်ဆိုးလို့ လဲ။ မြေလျှောက် ဝိဇ္ဇာလေးက အမြင်တော့ စူးရှသားပဲ ။ အသင် ရှေ့ဆက် သွားချင်တယ် ဆိုရင် ကျုပ်ကို ဦးညွှတ်သွား မဟုတ်ရင် ကျုပ်ကို နိုင်အောင်တိုက်”

“တယ် ရာရာစစ ကျုပ်က အနန္တော အနန္တငါးပါးနဲ့ အထက် ဆရာသ ခင်တွေကိုပဲ ဦးညွှတ်တယ်။ အသင့်လို ဘာမဟုတ်တဲ့ ဝိဇ္ဇာမိုရ်ကို ဘာကြောင့် ဦးညွှတ် ရမှာ လဲ”

မဟာသိဒ္ဓိလည်း အတော်ဒေါသ ထွက်သွားသည်။ ။ သူ့ကို ဘာမဟုတ်တဲ့ ဝိဇ္ဇာမိုရ်ဟု သုံးနှုန်း လိုက်သောကြောင့် ရန်စ ခံလိုက်ရသည့် မြွေဟောက်ပမာ ရှူးရှူးရဲရဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။

“ကောင်းပြီလေ။ အသင်က ဒီလို ပြောမှ တော့လဲ တိုက်ခိုက်ကြတာ

ပေါ့။ ကျုပ်နိုင်ရင် အသင် ကျုပ်ကို တစ်သက်လုံး ဦးညွှတ်ရမယ်။ အသင် နိုင်ရင်တော့ တောင်တော်ပေါ်ကို ဆက်သွားပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ။ မဟာသိဒ္ဓိ အသင်ကစပြီး စိန်ခေါ်တာ ဆိုတော့ အသင်ပဲ စတိုက်ပါ”

“ရှေ့ ငါ့ရဲ့ သဒ္ဓိကြိမ်လုံးကို မြည်းကြည့်ပေတော့”

ဟု ဆိုကာ ရွှေရောင်ကြိမ်လုံးကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်ပြီး ရွှေရောင် အလင်းတန်းများ ဖြင့် အဘိုးအို ဆီသို့ ပစ်လွှတ် လိုက်လေသည် ။ အဘိုးအိုလည်း လက်ကိုရှေ့သို့ ဆန့်တန်း လိုက်သောအခါ လက်ချောင်း များမှ အဖြူရောင် အလင်းတန်းများ လှစ်ခနဲ ထွက်သွားပြီး အလင်းတန်း နှစ်ခု တိုက်မိသွားသော် အလွန် ကျယ်လောင်သော ပေါက် ကွဲသံကြီး ထွက်ပေါ် လာလေသည် ။ မဟာသိဒ္ဓိ ဝိဇ္ဇာမိုရ်လည်း ထပ်မံ၍ တိုက်ခိုက်ပြန်သည် ။ သည် တစ်ခါတော့ အလင်းတန်းများကို တောက် လျှောက် ပစ်လွှတ်သောအခါ အဘိုးအိုလည်း လက်နှစ်ဘက်ကို ရှေ့သို့ ထုတ်၍ ပြန်ကာကွယ်လေသည် ။ မဟာသိဒ္ဓိနှင့် အဘိုးအိုတို့ အကြား အလယ်တွင် အလင်းတန်းကြီး နှစ်ခုဆုံ၍ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူမသာ ကိုယ် မသာ အနေအထား ဖြစ်နေပြီး အလင်းလုံးကြီးမှာ ကြီးသည် ထက် ကြီး လာသည် ။ ထိုအချိန်တွင် ...

“ဟေ့ နှစ်ယောက်လုံး ရပ်ကြစမ်း။ သိဒ္ဓိဝင် နယ်မြေဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား မင်းတို့ ရဲ့ စက်တွေ ပြန်သိမ်းလိုက်စမ်း”

ကြည့်လိုက်တော့ အပေါ်ဖြူအောက်ဖြူ ဝတ်ထားသော အဘိုးအို တစ်ယောက်။ လက်ထဲတွင် တောင်မွေးတစ်ချောင်း ကိုင်ထားပြီး တောင်မွေးထိပ်တွင် နဂါးပုံ ထုဆစ်ထားသည် ။ ထိုတောင်မွေး ထိပ်ရှိနဂါး၏ မျက်လုံး နှစ်လုံးမှာ အနီရောင် ကျောက်နှစ်လုံးကို သွန်းမြှုပ်ထားပြီး အ

တော်ပင် လက်ရာ မြောက်လှသည် ။